

Ik ben boven. Helemaal boven in een boom. En voor mij staat een Donselaar.
Ik kan geen woord uitbrengen.

‘Yoehoe,’ zegt de Donselaar nog een keer. Hij lacht en danst en zwaait met zijn bevederde handje voor mijn gezicht.

‘Welkom Yoehoe,’ roept hij, ‘ik heet Bokje Boomklever, maar je mag me gewoon Bokje noemen.’
Hij ziet er vriendelijk uit.

Achter Bokje Boomklever, dan wel gewoon Bokje,
hangt een bord met regels.

Ik probeer ze te lezen, als mogelijke houvast,
maar het lukt niet goed.

Het lijkt wel of ze hier een andere taal spreken,
maar toch ook weer niet.

Daarbij springt Bokje steeds voor mijn gezicht.

